

[Poul Møller.]

om regeringen foretog en fejlbudgettering, da den nåede frem til — og bandt sig til — 8.540 mill. kr. Det er vigtigt for os, at forliget fastholdes, og at statens ministre påtager sig at gennemføre det, de har lovet os.

Der er ført megen kritik frem imod den del af forliget, der havde til hensigt at bremse den voldsomme vækst i det offentlige byggeri. Sandheden er imidlertid, at arbejdskraften er begrænset, at der aldrig har været så meget offentligt byggeri i gang som netop i dette år, og at en fortsat kritikløs igangsætning af offentligt byggeri kun vil kunne medføre, at alt byggeri bliver langsommere og dyrere, også boligbyggeriet. Ville man derfor lade det offentlige byggeri fortsætte, ville det have været nødvendigt at gribe hårdere ind over for boligbyggeriet.

Kritikerne — også dem, der findes på ministerbænkene, og som har så travlt med at behude nye offentlige igangsætninger — bør tænke herpå. Det gælder i høj grad også økonomiministeren. Disse restriktioner er ikke i vor smag, men sandheden er, at regeringen styrede byggeriet med så løse tøjler, at det hele var ved at løbe løbsk. Det er regeringens ansvar, at vi kom ud i en situation som den nuværende, og det er regeringen, der nu må sørge for, at der ikke fra byggeriet kommer til at udgå en ny og kraftig inflationsbølge, som vil ramme os føleligt ved indgangen til fællesmarkedet.

Et kulturliv er ikke, som nogen tror, alene afhængigt af byggeudgifter. Der kan gennemføres kulturelle bevillinger, som kan skade kulturen. Jeg kan ikke i denne forbindelse tilbageholde et dybfølt suk over, at den kulturbevilling, som i sommer med regeringspartiernes stemmer slap igennem nåleøjet, var bevillingen til statens popradio, hvis væsentligste opgave vil være at sløve den kulturelle bevidsthed og lulle befolkningen ind i en kulturslummer.

Langt alvorligere stiller vi os kulturelt, hvis vi har så travlt med at komme i gang med det nye, at vi helt glemmer at forberede os på det. Vi blev pisket ind i en ny skole-

ordning. Det skulle gå så hurtigt, at de første årgange af vore børn, som skulle tage stødet, måtte finde sig i en slet forberedt skolegang. Uden lærerkræfter med den fornødne uddannelse og uden lærebøger styrede man sig ind i den kulturelle fornyelse. Den første årgang står nu ved gymnasiets tærskel; snart efter jul skal skolerne tage stilling til, om disse børn er egnede til at komme ind i et gymnasium, hvis linjedeling vi ikke kender, men som skal indeholde en samfundslinje, der formentlig hverken har tilstrækkeligt med uddannede lærerkræfter eller de fornødne lærebøger til rådighed. Som far til et af de børn, der ustandselig har måttet ligge i forreste linje som prøvekanin for pionerne for skolepolitikkerne, spørger jeg den højtærede undervisningsminister, om han har tilvejebragt de nødvendige betingelser for på forsvarlig vis at gennemføre den nye gymnasieordning, som skal træde i kraft ved det kommende skoleårs begyndelse.

Ikke mindst på baggrund af den yderste sparsommelighed, staten i denne tid bør udvise for at bringe landets økonomi på fode, er det nødvendigt, at bevillingsmyndigheden skærper sin kontrol gennem finansudvalg og statsrevision. Den betænkning, der af statsrevisoratet i år er overgivet til folketinget, viser, at der på alt for mange områder tages alt for let på dette spørgsmål. Folketingets bevillinger er udtryk for, hvad den folkevalgte forsamling mener der bør anvendes til en opgaves løsning, og mere må ikke bruges.

Jonstrupsagen har jo især tiltrukket sig opmærksomhed, for det første fordi statsrevisionen fik direkte forkerte oplysninger af ministeriet, for det andet fordi det viste sig, at ubevilgede indkøb var foretaget, og for det tredje fordi forudsætningerne for en væsentlig del af den samlede bevilling viste sig at være faldet bort, uden at man ulejlige bevillingsmyndighederne med at underrette dem derom.

Da statsrevisorernes undersøgelse forelå, bad vi undervisningsministeren om af prin-